

Motion till riksdagen 2013/14:N269

av **Saila Quicklund och Ann-Britt Åsebol (M)**

Vattenkraftens betydelse för kommunerna

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om behovet av en översyn av hur vattenkraftskommunerna i Sverige kan få del av det värde som vattenkraftsproduktionen skapar.

Motivering

Vattenkraften svarar för cirka 45 procent av den svenska elproduktionen och är idag den största energikällan av förnybar energi. Driften av vattenkraftverk orsakar inga utsläpp av koldioxid och vattnet går tillbaka till älven efter att det lämnat turbinen.

Vattenkraftens största miljöpåverkan sker när kraftverk och dammar byggs. Växt- och djurliv förändras längs utbyggda älvar och vattendrag då vattenflödet ändras, vissa områden däms upp och andra torrläggs – dammar och kraftverk utgör vandringshinder för fisk och andra akvatiska djur.

I Norge har vattenkraftskommunerna rätt till återbäring. Återbäringen till vattenkraftskommunerna är kompensation för de intrång och skador i naturen som kommunerna åsamkas. Kommunerna hindras i att utveckla ett antal näringsgrenar, såsom turism, skogsbruk, jakt och fiske. I Sverige har vattenkraftskommunerna dock ingen rätt till återbäring.

Under den stora utbyggnadsepoken under 50-, 60- och 70-talen fick de svenska kommunerna behålla skatten på anläggningarna. Så är inte läget idag. De flesta kraftverken ligger i glesbygdskommuner med stor utflyttning och därmed sjunkande skattekraft och statsbidrag.

Återbäring är ett bevis på det värdeskapande som sker i vattenkraftskommunerna. Nu går värdeströmmarna till Stockholm för att sedan till viss del återföras i form av s.k. regionalpolitiskt stöd. Det är ett system som endast bidrar till synen att vattenkraftskommunerna är bidragsmottagare. Sanningen

Fel! Okänt namn på

är att vattenkraftskommunerna i stället till stor del bidrar till välfärden i vårt land.

Stockholm den 2 oktober 2013

Saila Quicklund (M)

Ann-Britt Åsebol (M)